

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1700

Decas IV. Ab anno Christi 630. ad 640.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64756](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64756)

mi ovi pessimum corvum, cui magna veneratione Mahumetani adhæserunt.

Hoc anno mortuo Georgio Episcopo Alexandrino substitutus est Cyrus Lazarum & Phasidis Antistes, a quo præceptore, uti & Athanasio Heraclius mortiferum venenum hæreseos hausit.

Cœpit hoc tempore efflorere Veneta Respublica ex tenuibus initiis tempore depopulationis Hunnicæ in paludibus circumpadanis exorta; quam Honorius hoc anno in suis litteris Christianissimam appellat, facta nunc contra Turcas murus Christianitatis.

DECAS IV.

Ab anno Christi 630. ad 640.

631 **H**eraclius Imperator quantum rei Christianæ profuit tantum iterum obesse cœpit, inò pessundedit Romanam potentiam & felicitatem, quamprimum a fide naufragatus est, hinc Monothelitarum hæresin fovendo, & inde Mahumetanas vires quotidie potentiores & formidabiliores non maturè opprimendo.

Clotarius II. Francorum Rex hoc anno migravit è vita, & regnum filio suo Dagoberto

berto soli moderandum reliquit : eique Pipinum Neustriæ Ducem (quem sibi in Majorem domûs ob præclaras virtutes adsciverat) Præfectum commendavit. Et hic quidem Pipinus dicendus est hujus nominis primus, ex quo alii duo Pipini Ecclesiæ propugnacula processerunt, videlicet Pipinus Secundus nepos ipsius, & Pipinus tertius nepos secundi, qui postmodum regnum Francorum adeptus est. Ne verò confundatur historia, ita genus Pipinorû & series à Stephano Abbate contextitur. Prior Pipinus qui major domûs à Clotario & Præfectus Dagoberto constitutus erat, Patrem habuit Carolomannum seniore, & ex nupta sibi Itta religiosissima foemina S. Modualdi sorore, liberos suscepit Grimoldum, Gertrudem, & Beggam, omnes pietate insignes: ex Begga juncta matrimonio Ansegiso filio S. Arnulphi, (postea Metensis Episcopi,) natus est Pipinus Junior senioris nepos, ex hoc autem natus est Carolus, cognomento Martellus, qui genuit tres filios, Carolum, Carolomannum & Pipinum ordine tertium, Primum autem ejus generis & nominis Regem Francorum.

* Dagoberto jam Rege facto & regnum moderante, S. Arnulphus Metensis Episcopus, qui eum instituerat, eremum petiit, ut

sibi vacaret, neque tamen Dagoberto magnæ Sanctitatis Episcopi defuere, quales erant tunc temporis Chunibertus Coloniensis, Eligius ex aurifice Noviomensis, & Audoënus, omnes ætatis illius & regni lumina, quorum familiaritate usus Dagobertus, maximis rem Christianam incrementis promovit.

✽(632.)✽ Incipiunt grassari Mahometani. Successor enim Mahometis Eububezen, seu Aububachar, factus Amirus (quod Principatus nomen est) suorum Saracenorum fretus alacritate Palæstina, Præsidem cum copiis se se vastationibus ejus opponentem cædit, & Gazæ regionem longè latèque devastat; Neque Cometa defuit, in gladii formam emicans & maximarum cladum à Saracenorum grassatione Imperio imminentium, si unquam alias, tunc certè fatidicus interpretis.

Saraceni Principem suum Ascatorium, alio nomine Jezdezirdem regno simul & vita privant, & Principem sibi eligunt ex stirpe Mahometis, quem Calypham appellant, & hinc nomen suum ac Institutum accepit Æra Jezdizerdis Persæ.

Dagobertus Gomatrude sterili conjugè repudiatâ suadentibus aulicis adulatoribus Nantildem puellam superinduxit, quod

quod facinus, cum Amandus reprehendisset, in exilium abactus est: quæ poena Vasconibus valdè fortunata fuit. Plurimos enim ex illis adhuc idololatrias ad fidem traduxit.

✱(633.)✱ Theodorus frater Heraclii turpiter victus est à Saracenis Duce Haumaro, qui Eulubezeri Amao mortuo successit in Principatu. Quo audito Heraclius jam malè sibi & Imperio metuens lignum salutiferæ Crucis Hierosolymâ Constantinopolim, tutius ibi reponendum, transferri curat, quæ ibidem summâ populi veneratione excepta & adorationi exposita fuit. Imperator autem jam totus ab eo mutatus qui Cosrhoëm superârat, nunc hæreticis addictus, ipsi Deo victori bellum parat.

Cyrus enim Alexandria Patriarcha Heraclii, jã retib⁹ suis captivi, auctoritate suffultus, indixit Synodum per Sergium Episcopum Constantinopolitanum, in qua Monothelitis viam aperuit in Ecclesiam irumpendi, sub voce pulcherrima, quâ operationem Christi & voluntatem vocabat *Theandricam sive Dei virilè*. non duas in Christo voluntates utriusque naturæ humanæ & divinæ, sed unius tantum, ejusque divinæ naturæ, humanam naturam quasi fa-

Etâ confusione absorbens, unam tantum
 voluntatem & operationem profiteri & si-
 gnificare volebat. Acriter autem restitit
 Cyro Sophronius quidam monachus tum
 temporis, sed brevi & eodem anno factus
 in sede Hierosolymitana Modesti succes-
 sor, qui datis ad Sergium litteris convin-
 cebat, non unam tantum, sed duas vo-
 luntates in Christo, quas Cyrus tacuerat
 sub voce Theandricâ exprimendas & pa-
 lam in formula fidei addendas esse. Sergi-
 us autem ad Honorium Papam scripsit,
 quæ hac in causa coram Imp. Heraclio acta
 fuissent, & addidit sibi ac Imperatori æ-
 quum videri, ut suppressis illis vocibus du-
 arum & unius voluntatis per vocem illam
Theandricâ pax ecclesiis redderetur. Quod
 cum suis litteris Honorius probâisset, vo-
 cem illam pulcherrimam *Theandricam*, ad-
 mittens, venenum autem occultum sub o-
 missione duarum voluntatum non statim
 adverteret, inde suspicionem aliquibus
 movit, quod cum Monothelitis senserit,
 quæ calumnia vix hodie ita absterfa est, ut
 ab hæreticis non crebrius debuccinetur.

Celebrata est quarta Synodus Toletana,
 in qua præter alia commissum est onus S.
 Isidoro Hispalensi, ut Ecclesiasticum offi-
 cium ordinaret per universam Hispaniam
 usur-

usurpandum, quod deinceps dictum fuit Mozorabicum, quasi mixtarabicum, quia eo non tantum liberi in Hispania, sed etiam inter Saracenos viventes servi uterentur.

✱(634.)✱ Saraceni occupatâ magnâ parte Syriæ, Damasco & totâ Ægypto magnis cladibus & damnis affligerunt Romanos, neque tamen victores illi tunc temporis plus pro Imperio, quam pro suâ religione dilatandâ solliciti, negotii quicquam Christianis facebant, imo publicis etiam muneribus eosdem præficiabant, quos inter Damasci tunc vivebant parentes S. Joannis Damasceni (qui proprio nomine Mansur dicebatur) cum magnâ famâ sanctitatis a Saracenis prorsus immunes & ab omni servitute liberi vivebant. Et videtur Deus voluisse, ut hæ regiones potius Saracenis subderentur, quam Monothelitarum blasphemiiis inficerentur.

S. Osvaldus Rex Anglorum Canduelam tyrannum, auxilio S. Crucis victis & cæsis magnis ejus copiis subegit & interemit. Evocavit deinde S. Aidanum, & Berviciorum gentem sibi subditam Christo asseruit, factus & ipse ex Rege præco Dei & functus interpretis officio. Sed & Deus eidem vicem repperdit, ac Britan-

nos, Pictos, Scotos & Anglos (inter quos
tota Britannia distributa tunc fuerat) sub-
jecit.

✠(635.)✠ Sergius Dux Palæstinæ à
Saracenis profligatur, & Hierosolyma ob-
fidetur.

S. Pyrinus Episcopus gentem Occiden-
taliū Saxonum in Anglia qui Geuissi di-
cti, una cum ipforum Rege Cynigilfo ad
Christum convertit, de quo illud grande
miraculum commemoratur, quòd ascen-
surus aliquando navem, cum urgentibus
nautis præ festinatione in littore ubi mis-
sam celebrârat, reliquisset pallam sibi ab
Honorio Pontifice datam, in quâ Corpus
Christi offerebat in sacrificio, & postmo-
dum è collo quoque suspensum gestare so-
lebat (qui mos tum temporis adhuc vigu-
it) nave plenis velis mare fulcante, remi-
niscens tam chari pignoris, ipse fide arma-
tus in aquam descenderit, & super illam
pedibus incedens, receptâ quam relique-
rat, ad navem regressus sit, quæ interea im-
mobilis hæsit, nautis tam manifesto mira-
culo attonitis, & ad fidem Christi ample-
ctendam unanimiter conspirantibus,

✠(636.)✠ Post duorum annorum ob-
sersionem Hierosolyma à Saracenis occu-
patur, in his conditionibus, inter quas a-
gente

gente Sophronio erat, ut Christianis in u-
niverſa Palæſtina liceret ſacra ſua perage-
re. Qui tamen paulò poſt animam Deo
reddidit, mœrore conſumptus, quòd vide-
ret Homarum templum Salomonis repara-
re & in Meſquiram ſeu baſilicam ſuæ ſectæ
convertere. Poſt mortē Sophronii Sergius
Joppenſis Episcopuſ hæreticuſ in ſedem
ſanctiſſimam irrepſit, quæ ultima Eccleſiæ
illius deſolatio videri potuit.

Isidoruſ Hiſpalenſis Episcopuſ doctri-
nâ & ſanctitate clariffimuſ vitâ deſunctuſ
eſt, cui Theodoſiuſ natione Græcuſ ſuffe-
ctuſ eſt, qui libroſ Iſidori magnâ ex parte
corrupit, & cùm deſiſtuſ eſſet à Synodo,
factuſ eſt Mahumetiſ ſectator.

✽(637.)✽ Capta eſt Antiochia à Sara-
ceniſ, & reliquiæ S. Ignatii Martyriſ à
Chriſtianiſ Romam tranſlatæ ſunt.

✽(638.)✽ Celebratum hoc anno Con-
cilium Toletanuſ VI. in quo ſtatutum, ut
Reges Hiſpaniæ impoſterum jurarent, ſe
nullo modo paſſuroſ aliquem in regno vi-
vere, qui non eſſet Catholicuſ, & ſi quiſ
hanc legem revelleret, eſſet *anathema mara-*
nathâ in conſpectu Dei, & pabulum efficeretur
igni æterni. Inde Baroniuſ conſicit Hiſpa-
niæ Regibuſ Catholici nomen inditum
eſſe.

Honorius Pontifex laudatissimus, cui plurimum debet Ecclesia, ex hac vita migravit. In cuius locum successor electus est Severinus, quem Heraclius minime approbare voluit, quia edicto perfidiæ ab Imperatore promulgando consentire renuit. Ideo palatium quoque Lateranense ab Exarcho Isacio direptum est, & pulsi in exilium Cardinales, & pars prædæ Constantinopolim transmissa, ac per hoc promeriti sunt Imperatores Græci, ut ipsterum nihil possent in Italiam & Romam.

Mortuo Ariovvaldo Principi Longobardorum succedit Rotharis, sub quo modo leges Longobardis Edicti nomine scriptæ sunt: Cùm antea inter eos tantum consuetudo valeret: quod mirum sanè potuisse banc barbaram gentem per septuaginta circiter annos sine legibus contineri.

✽(639.)✽ Heraclius magis magisque indies à Deo aversus hoc tandem anno in profundum venit, ut edictum promulgaret pro stabilienda Monothelitarum hæresi, idque *Ethessin* sive expositionem nominavit, quam Sergius Constantinopoli in pseudo-synodo confirmavit, & Cyrus Alexandrinus laudavit. Romam autem transmissa à Severino mox anathemate per-

perculsa est, quem propterea Imperatorii ministri ad mortem usque exagitârunt, quam hoc eodem anno obiit, sedem relinquens Joanni IV. qui natione fuit Dalmata, & non tam ad honorem quam ad laborem electus est.

Functus itaque fato suo impius Sergius Constantinop. Episc. cum sedisset 30. annis successorem habuit non melioris farinae, Pyrrhum Chryfopolitanum Monachum, quem Heraclius elegit, ut prorsus adhuc mergeretur ab eo in erroris abyssum.

Dagobertus hoc anno expulsis pellicibus, ex Regentrude uxore suscepit Sigebertum, quem Amando Episcopo ab exilio in hunc finem revocato baptizandum dedit, a quo etiam flexis genibus Rex veniam poposcerat. Hic autem puer dum sacro fonte ablueretur, diebus à nativitate sua quadraginta, ex circumstantibus nemine respondente ad finitam orationem consuetam *Amen*, ipse altâ voce respondit. *Amen*. Cujus miraculi omnis circumstantans curia testis fuit.

✠(640.)✠ Joannes Papa damnat Ecthesin Heraclii, quod ubi Imperatori innotuit, ne se Romanis execrabilem redderet negavit Ecthesin esse edictum suum, sed
Ser-

Sergii demortui (scilicet qui negare id non posset extra vivos constitutus) neque per hoc Heraclius abluit maculam, quin potius firmitus opinionem de se sinistra conceptam radicavit, quia edito novo edito & veræ fidei professione, quod destruxerat non reædificavit.

Opposuit se fortiter Monothelitis circa hoc tempus S. Maximus Martyr quem Heraclius per vim traxerat in aulam & scribendis commentariis suis præfecerat: ille autem cum videret Imperatorem Monothelitis familiarem & fautorem esse, aulam desertâ in Monasterium Chryfopolitanum se contulit, ibiq; Abbas creatus est & inde ad Africanos Episcopos profectus eosdem contra Monothelitas firmavit.

Cyro Alexandrino Patriarchæ fatis functo successit haud melior antecessore suo Petrus, & Macedonius successit Antiochiæ nequissimo Athanasio: scilicet ubique Zizaniorum disseminatores & errorum impij Magistri.

DECAS V.

✻ Ab anno Christi 640. ad 650. ✻

641. ✻ **H**eraclius cum imperâset 31. annis infelici exitu vitam clausit vari-